

Chương 39

Tay Không Chống Kiếm Độc

Wương Đại Hồng hy vọng nhân lúc Phó Hồng Tuyết sững sờ, quên mất y đi, cho y được rút lui êm thấm.

Phó Hồng Tuyết đích xác không nhìn y, bất quá, hấn rít hai hàm răng lại.

Và hấn buông gọn:

- Đứng lại !

Hai tiếng cộc lốc có oai lực phi thường, Vương Đại Hồng không dám lùi nữa.

Gương mặt chất phác của y biến thành hung ác đáng sợ.

Bây giờ, Phó Hồng Tuyết mới nhìn y.

Vương Đại Hồng bỗng bật cười ghê rợn, hỏi:

- Nhất định người muốn biết ta là ai ?

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

- Ta là người đòi mạng người. Ta đến đây để lấy cái mạng đó.

Phó Hồng Tuyết bình tĩnh hỏi:

- Người có phải là một hung thủ trong số người hành thích mai phục bên ngoài Mai Hoa Am, mười chín năm trước chăng ?

Vương Đại Hồng lắc đầu:

- Ta không tham gia chiến dịch đó. Song ta muốn giết người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao ?

Vương Đại Hồng cười lạnh:

- Người có thể giết người, thì tại sao người không thể giết người.

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Ta với người là hai kẻ hoàn toàn xa lạ mà ?

Vương Đại Hồng gần giọng:

- Quách Quý vẫn là một kẻ xa lạ với người, người cũng giết được như thường.

Người còn giết luôn đứa bé đáng thương !

Phó Hồng Tuyết trầm gương mặt:

- Người báo cừu cho họ Quách !

Vương Đại Hồng lắc đầu:

- Không !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vậy thì vì lý do gì ?

Vương Đại Hồng đáp:

- Giết người, có nhiều lý do, nào phải chỉ để báo thù mà thôi !

Y cười lạnh, tiếp:

- Đứa bé đó, có làm gì nên tội với số tuổi đếm đầu ngón tay ? Nó vẫn chết nơi tay người ! Còn người, người đã giết bao nhiêu người rồi, sao người vẫn sống ? Những người bị người giết, có thật sự là những kẻ đáng chết không ?

Phó Hồng Tuyết nghe lòng bầy tay giá lạnh.

Vương Đại Hồng tiếp:

- Chỉ cần người có giết người thôi, là đồng loại của người phải oán ghét người, muốn loại trừ người. Người đã giết lầm, thì đương nhiên mất cái quyền hỏi lý do khiến đồng loại trừ diệt người.

Phó Hồng Tuyết từ từ đứng lên.

Hắn nhìn Thúy Bình, mắt rướm lệ, quên mất Vương Đại Hồng.

Vương Đại Hồng nhìn thanh đao của hắn, lạnh người luôn.

Thanh ma đao ! Ai thấy cũng phát sợ !

Phó Hồng Tuyết thốt, không cần nhìn Vương Đại Hồng:

- Người có thể giết ta, vô luận là ai cũng có thể giết ta, song không nên giết nàng.

Âm thanh của hắn xa xôi quá, chừng như hắn muốn cho kẻ ra đi về cõi khác nghe tiếng nói của hắn.

Hắn tiếp:

- Ta bất chấp người là ai. Ta bất chấp nguyên nhân khiến người đến đây. Người đã giết nàng, thì ta giết người ! Ta phải giết người.

Vương Đại Hồng dù biến sắc mặt trắng bợt, vẫn cười lạnh hỏi:

- Người còn khí lực để bạt đao à ?

Phó Hồng Tuyết không đáp.

Hắn đang cúi xuống cầm bàn tay lạnh ngắt của Thúy Bình, lúc đó lại từ từ đứng lên, từ từ tiến đến Vương Đại Hồng.

Bàn tay hắn bóp mạnh chuôi đao.

Vương Đại Hồng nín thở, mừng tượng có đôi bàn tay sắt siết quanh cổ hắn.

Y không lùi nữa, vì y biết đã hết đường lùi rồi.

Đao chưa tuốt vỏ, mà y có cảm tưởng đao quang bao phủ quanh y.

Phó Hồng Tuyết từ từ bước tới.

Chợt, Vương Đại Hồng thở dài.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người hối hận ?

Vương Đại Hồng gật đầu:

- Ta hối hận đã nghe lời một người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Lời gì ?

Vương Đại Hồng đáp:

- Người đó bảo, ta nên trước hết hủy diệt thanh đao của người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hủy diệt thanh đao này ?

Vương Đại Hồng gật đầu:

- Nó không có điểm gì đặc biệt đối với ngoại nhân, song nó có giá trị đặc biệt với người.

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên:

- Ạ ?

Vương Đại Hồng tiếp:

- Nó là một chiếc gậy cho người nương mình mà hành động, không có nó, người chỉ là một tên thọt chân đáng thương, không có nó, chẳng bao giờ người đứng vững, chẳng bao giờ người ngóc đầu nổi !

Phó Hồng Tuyết đỏ mặt.

Đỏ vì giận mà cũng vì thẹn.

Vương Đại Hồng tiếp:

- Câu đó, không phải do ta nói. Bởi ta không bao giờ biết người, ta không hiểu con người của người như thế nào !

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Ai nói ?

Vương Đại Hồng cười nhạt:

- Dĩ nhiên là một người !

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Ta biết không phải là con thú nói. Nhưng, người đó là ai ?

Vương Đại Hồng lắc đầu:

- Tại sao ta phải cáo tố với người ?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Có phải là người đó muốn người đến đây ?

Vương Đại Hồng đáp:

- Có thể là phải ! Có thể là không phải !

Thần sắc biến đổi kỳ quái, y tiếp:

- Dù thế nào đi nữa, người đừng hy vọng biết người đó là ai. Vĩnh viễn người không biết được đâu. Mà người cũng không làm sao đoán nổi.

Nói như thế, là y thừa nhận chịu sự sai sử của ai đó, bảo y đến đây.

Tự y, y không có lý do để giết Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết ngẩng mặt nhìn y.

Vương Đại Hồng đã lấy lại bình tĩnh rồi, buông giọng lạnh:

- Tại sao người không bạt đao ?

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một chút:

- Vì ta chưa hiểu !

Vương Đại Hồng hỏi:

- Người muốn hiểu việc gì ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta chưa hiểu tại sao, người muốn chết thay kẻ khác.

Vương Đại Hồng hừ một tiếng:

- Chết thay kẻ khác ?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Bất quá, người chỉ là một công cụ của kẻ nào đó, không đáng cho ta giết !

Vương Đại Hồng thản nhiên:

- Ạ ?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Kẻ đáng cho ta giết, chính là kẻ sai phái người đến đây.

Vương Đại Hồng hỏi:

- Chỉ cần ta nói ra người đó là ai, thì người buông tha ta ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ta đã nói, hạng người như người không đáng cho ta hạ thủ.

Vương Đại Hồng trầm ngâm.

Điều kiện do Phó Hồng Tuyết đưa ra, có ma lực mê hoặc mạnh, vô luận là ai, dù quyết tâm chết, cũng phải suy tư.

Sống ! Ai không muốn sống ! Nhục, người ta còn muốn sống thay !

Một lúc lâu, bỗng Vương Đại Hồng cất tiếng:

- Người nên nhận thấy, ta chưa phải là bậc quân tử !

Phó Hồng Tuyết mặc nhận.

- Vô luận là ai, cũng có thể bị ta phản phúc như thường. Vì tự bảo toàn, ta dám bán tất cả.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người không ngu đó !

Vương Đại Hồng tiếp:

- Cho nên, ta còn một vấn đề.

Phó Hồng Tuyết chờ nghe.

Vương Đại Hồng hỏi:

- Làm sao ta biết được là người có thể giết ta nổi ? Biết đâu hiện tại người không là đối thủ của ta ! Như vậy, hà tất ta phải cáo tố bí mật của người khác cho người biết !

Phó Hồng Tuyết không đáp câu đó.

Hắn nhìn đối phương, một lúc sau, từ từ thốt với giọng bình tĩnh:

- Ta có thể phóng một nhát đao, cắt đứt một vành tai của người cho người tin !

Vương Đại Hồng chớp mắt:

- Ạ ?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Nhưng ta không thể cho người biết việc này !

Vương Đại Hồng hỏi:

- Việc chi ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không dùng đao, ta cũng giết được người như thường.

Vương Đại Hồng mỉm cười.

Y không tin Phó Hồng Tuyết bỏ đao.

Trong lúc y cười, Phó Hồng Tuyết rời tay khỏi chuôi đao.

Rời đao rồi, hắn cởi luôn giày đao, đặt cả đao lẫn vỏ lên mặt bàn.

Hắn có vẻ quyết tâm chứng minh lời nói vừa rồi. Không có đao, hắn vẫn đứng vững, hắn vẫn ngóc đầu được như thường.

Vương Đại Hồng kinh ngạc.

Nhưng, y đã rút trong mình ra một thanh đoản kiếm cầm tay.

Kiếm màu xanh biếc. Một màu xanh của độc.

Rồi kiếm chớp lên.

Một vệt sáng xanh xẹt tới Phó Hồng Tuyết.

oOo

Y không phải là kẻ bán buôn tơ lụa, thì cái tên Vương Đại Hồng gán cho y đó, cũng phải giả luôn.

Nhìn cách sử dụng kiếm của y, ai ai cũng biết y là một kiếm khách đại hữu danh, mà cũng chuyên nghiệp giết người.

Phó Hồng Tuyết lách mình, hoành tay chụp thanh đoản kiếm.

Mường tượng hấn quên bàn tay là vật bằng xương, bằng thịt, mường tượng hấn quên luôn bàn tay không thanh đao.

Kiểm có tấm độc, chỉ cần kiếm làm trầy da tay một chút, là hấn phải ngã.

Nghĩ như thế, Vương Đại Hồng không biến chiêu. Và y còn hy vọng Phó Hồng Tuyết chụp trúng kiếm nữa là khác.

Hơn thế, Vương Đại Hồng còn cho Phó Hồng Tuyết là ngu ngốc.

Chỉ có những kẻ ngu ngốc mới đưa tay chụp đao kiếm bén.

Có thể Phó Hồng Tuyết bị kích thích cực độ, nên trí óc mất sáng suốt.

Vương Đại Hồng muốn bật cười vang.

Nhưng, y đang nằm mộng, và mộng vỡ liền, y còn cười làm sao nổi.

Bỗng, y hoa mắt, bàn tay trắng của Phó Hồng Tuyết đập vào bản mặt đen của y.

Thì ra, Phó Hồng Tuyết biến chiêu, thay vì chụp đao, hấn đấm mặt.

Cái đấm đó quá mạnh, làm Vương Đại Hồng tối mặt, đầu óc quay cuồng, mất luôn tri giác.

Lúc tỉnh lại, y phát hiện ra mình nằm tại chân tường, trong một góc, máu còn rỉ ra theo hai lỗ mũi. Xương gò một bên má vỡ vụn, sống mũi cũng đập luôn.

Y nhìn qua Phó Hồng Tuyết.

Thanh đoản kiếm của y, đã chuyển sang tay Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thanh kiếm của người đây, phải không ?

Vương Đại Hồng lắc đầu. Phó Hồng Tuyết thốt:

- Vậy là người quen sử dụng trường kiếm, và thanh đoản kiếm này hẳn do người đó trao cho người.

Vương Đại Hồng gật đầu.

Quen dùng trường kiếm, khi bắt buộc phải dùng đoản kiếm, thì dù sao cũng không phát huy hết cái linh diệu của sở trường.

Và bộ vị với lực lượng đương nhiên biến đổi phần nào.

Nhất là thế công khó chuẩn đúng cái đích mong muốn.

Phó Hồng Tuyết quăng thanh kiếm cạnh chân y, bảo:

- Nếu người muốn có một chứng minh thứ hai thì cứ cầm lấy nó.

Vương Đại Hồng lắc đầu.

Kiểm rơi cạnh chân, y còn không dám nhìn nó, nói chi đến tái diễn cuộc thực nghiệm.

Dũng khí của y tan biến hoàn toàn.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Sao người không làm thử một lần nữa ? Ta không cầm đao, ta chỉ là một gã thọt chân đáng thương, có gì đáng cho người sợ đâu ?

Vương Đại Hồng đáp:

- Người không phải !

Y thở dài, tiếp:

- Không phải là một gốc tử !

Người nào cho kẻ khác là gốc tử, thường thường người đó lại là một gốc tử.

Bây giờ y võ lễ hơn ai hết !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hiện tại, người chịu nói cho ta biết chưa ? Người sai sử người là ai ?

Vương Đại Hồng lại thở dài:

- Ta có nói, cũng vô ích !

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Tại sao ?

Vương Đại Hồng tiếp:

- Người sẽ không tin !

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta tin !

Vương Đại Hồng hỏi:

- Nhưng còn ta, ta tin được người chăng ? Người có chịu buông tha ta chăng ?

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Ta đã hứa với người rồi.

Vương Đại Hồng thở phào, thốt:

- Người đó là bằng hữu của người, người đó biết rõ hành tung của người hơn ai hết.

Phó Hồng Tuyết chột nắc cứng hai bàn tay. Hắn liên tưởng đến một người !

Hắn không bằng hữu, thì ngoài người đó ra, chẳng còn ai nữa. Chẳng còn ai chiếu cố đến hắn, như người đó.

Cũng có thể cho rằng người đó là bằng hữu của hắn. Tuy nhiên, có phần nào miễn cưỡng.

Hắn không nở tin là người đó !

Hắn hỏi:

- Họ gì ?

Vương Đại Hồng đáp:

- Họ ...

Một ánh sáng chớp lên, chiếu thẳng vào yết hầu Vương Đại Hồng.

Vương Đại Hồng không tiếp nối được tiếng nào nữa.

Vệť sáng, là một thanh đoản đao.

Loại đoản đao cầm nơi tay Lý Mã Hổ, loại đoản đao cầm nơi yết hầu đứa bé, cháu đích tôn của Quách Oai !

Vương Đại Hồng trừng mắt ! Y chết không nhắm mắt !

Phó Hồng Tuyết rùng mình.

Hắn nhận thấy lối phóng phi đao của Diệp Khai quả thật lợi hại.

Bởi, hắn cho rằng Diệp Khai giết Vương Đại Hồng !

Đao từ bên ngoài cửa sổ phóng vào. Bên ngoài cửa sổ, không có người.

Đêm sâu lắm rồi, mưa vừa dứt, nước còn đọng vũng, một vài hạt mưa cuối cùng rơi trên vũng nước, nước chớp chớp như tinh quang.

Phó Hồng Tuyết ôm xác Thúy Bình bước qua vũng nước.

Nước bắn lên, hắn tưởng mảnh tim nát của hắn bắn lên.

Hắn đặt nàng xuống, đào huyết chôn xác nàng.

Khi Phó Hồng Tuyết xuống núi, thì đêm thứ hai bắt đầu.

Vừa khỏi cơn bệnh, vừa qua cơn chiến đấu gay go, nói rằng chiến đấu bởi hắn còn tồn tại, bởi là một cuộc chiến mà hắn chỉ chịu đựng cho bao nhiêu ý niệm đả kích, như một tấm bia hứng vạn mũi tên. Bia vẫn còn mà tên thì ngưng lặng.

Phó Hồng Tuyết cảm thấy rã rời cả hồn lẫn xác.

Hiện tại, cái gì còn lại với hắn ? Phải chăng là bi ai, thống khổ, cừu hận ?

Gì thì chẳng biết, chứ từ nay, hắn tịch mịch vô cùng.

Hắn thấy không phương giải thoát tịch mịch.

Nên hắn sợ ! Sợ không chịu đựng nổi.

Hắn chạy đi, chạy cuồn loạn, tránh cái tịch mịch được phút giây nào, hay phút giây đó.

Nơi chân núi, có một tiểu trấn, có thị trấn tất có rượu.

Hắn muốn say.

Nhưng khi sau thì quên, hết say rồi, lại càng nhớ. Nhớ niềm thống khổ !

Như vậy, say cũng không giải quyết được việc gì. Mượn say để tạm quên, càng bị người đời chê là ngu xuẩn.

Hắn vào quán rượu tay vẫn nắm chặt chuôi đao. Cuối cùng hắn cũng say.

Hắn say mau quá !

Trước khi say, một mụ trong quán có kính hắn một chén rượu lớn.

Hắn nhớ rõ ràng việc đó.

Mụ ấy, tuổi độ bốn mươi, mập mạp, mặt bự phấn, khi cười phấn trát mặt nứt rạn, rớt xuống từng mảnh, từng mảnh như vôi tường vỡ.

Hắn cũng nhớ có kính lại mụ một chén lớn.

Sau đó, hắn không còn biết gì nữa.

Vô luận cơn say nào, nặng đến đâu rồi cũng hết.

Khi tỉnh lại, Phó Hồng Tuyết thấy mình ở trong một ngôi nhà thô lậu, nằm trên chiếc giường thô lậu.

Không gian trong nhà nặng mùi rượu lẩn phẩn son, thứ phẩn son rẻ tiền.

Và mụ mập nằm ngủ bên cạnh hắn. Một cánh tay trĩu thịt dè trên mình hắn.

Mụ trần truồng, hắn cũng trần truồng.

Phó Hồng Tuyết buồn nôn. Hắn không dám hồi ức lại việc đã làm trong đêm vừa qua ! Hắn nào biết đã làm gì, hắn chỉ tưởng tượng thôi, nhưng không có can đảm đứng lâu ở đó tưởng tượng.

Hắn nhảy xuống giường mặc nhanh y phục.

Một bàn tay thịt vươn ra, chụp hắn, một giọng sệt vang lên:

- Cái gì thế ! Muốn đi phải không ?

Phó Hồng Tuyết cắn răng, gật đầu.

Niềm thất vọng hiện lên gương mặt loang lổ phẩn, mụ hỏi:

- Làm sao đi được ! Đêm qua người có hứa với ta là ở lại đây mà, bầu bạn với ta mà.

Phó Hồng Tuyết nín lặng.

Mụ gọi:

- Lên đây ! Lên ngủ với ta, chúng ta tái diễn ...

Mụ lôi hắn.

Phó Hồng Tuyết run người.

Bỗng, hắn vùng vẫy, thoát khỏi tay mụ, lùi về góc tường, tay nắm chặt chuôi dao, rung rung giọng:

- Ta muốn giết người đó ! Nếu người còn lèo nhèo, ta giết liền.

Mụ kinh hãi, nhìn hắn. Rồi mụ bật khóc, vừa khóc vừa gào:

- Được ! Cứ giết ! Người giết ta đi ! Người đã nói là không đi, bây giờ người muốn đi ! Người giết ta, ta còn dễ chịu hơn !

Mụ cũng sợ tịch mịch, mụ chìm trong tịch mịch, vớ được khi nào chịu buông tha.

Bây giờ, Phó Hồng Tuyết đòi đi, mụ trở về với thất vọng.

Phó Hồng Tuyết không nỡ nhìn mụ.

Hắn dụng lực tung cánh cửa, vọt nhanh ra ngoài.

Bên ngoài là đường đi, trên đường có người đi, ai ai cũng kinh hãi nhìn hắn, nhưng hắn không thấy ai cả, hắn chạy cuồng, hết đoạn đường, ra luôn khỏi thị trấn.

Lúc dừng chân lại, hắn bắt đầu mưa, mưa mãi chừng như phải mưa cả ruột gan, mưa đến tống lòng.

Rồi hấn ngã xuống, như chiếc lá thu rơi.

Một vài chiếc lá rơi đáp trên mình hấn. Hấn chẳng có cảm giác gì, hấn mất hết tri giác rồi. Toàn thân hấn là khúc gỗ.

Nơi đó là địa phương nào ? Vào thời gian nào, hấn không biết gì hết.

Khi tỉnh lại, hấn cảm thấy cõi lòng trống trải quá, chẳng có gì còn lại với hấn, ngoài cừu hận. Hấn hận Mã Không Quân, hấn hận luôn Diệp Khai.

Hấn hận Mã Không Quân vì thù nhà.

Hấn hận Diệp Khai vì bị lừa gạt, bị vũ nhục. Hấn tưởng mình bị lừa gạt, bị vũ nhục với bằng chứng đó.

Bằng chứng là thanh đoản đao, nó tố cáo tất cả.

Nếu không có mối cừu hận, chắc là hấn không muốn sống, còn gì nữa mà sống !

Hấn phát thệ, phải sống !

Sống để đối phó Mã Không Quân. Sống để đối phó với Diệp Khai.

Dù sống trong tịch mịch.

Nằm trên đất ướt sau cơn mưa, Phó Hồng Tuyết phát thệ rồi có cảm giác nhựa sống bùng lên, như bao nhiêu nhựa sống dưới lớp đất khô cần bùng lên sau một cơn mưa mát.

Hấn nằm đó, chẳng biết bao lâu.

Cũng có người qua lại, thấy hấn, nhìn hấn thở dài, lắc đầu đoạn bỏ đi.

Hấn hay biết hết song bất động.

Cũng có người khinh miệt hấn, cho rằng thiếu niên không nghị lực, không chí tiến thủ.

Đột nhiên, có người bật kêu lên:

- Hấn !

Thình âm của một nữ nhân ! Một nữ nhân không lạ.

Hấn vẫn bất động. Hấn hy vọng nàng đi gấp, đi xa hấn, càng xa gấp càng hay.

Hấn không muốn gặp những khuôn mặt quen, mà cũng không muốn ai gặp hấn.

Nữ nhân đó là Mã Phương Linh.

Chính nàng là người mà hấn không muốn gặp mặt hơn bất cứ ai hết.

Hấn bốp một nắm đất, bốp nhàu trong tay, như bốp nát bực tức, bốp nát một mạng người.

Mã Phương Linh cười lạnh, tiếp:

- Tại sao ngươi thống hận hấn ? Ngươi vì một Thúy Bình con người không mấy mai giá trị phải không ? Nàng là người của gia gia ta, từ lâu ngươi không biết hay sao ?

Lời nói của nàng là ngọn roi, là mũi châm, quất vào tim, đâm vào óc Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết vụt nhảy dựng lên, quắc đôi mắt đỏ ngầu nhìn nàng trừng trừng. Nếu là trước kia, Mã Phương Linh nhất định nín luôn, nhưng bây giờ, nàng biến đổi.

Mường tượng nàng khinh rẻ hẳn.

Nàng cười lạnh thốt:

- Thực ra, ta sớm biết nàng trước sau gì cũng bỏ rơi người để chạy theo kẻ khác.

Nàng buông Diệp Khai bắt qua người, thì nàng có thể buông người như thường. Trừ gia gia ta, trong con mắt nàng, không còn một nam nhân nào cả !

Phó Hồng Tuyết đỏ mặt, hơi thở dập dồn, quát:

- Người nói đã nhiều rồi !

- o O o -